

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Clasa a XII-a G

Diriginte: prof. Ana Bejinaru

„Aș fi dorit să fiți mai mulți. A fost o clasă la care veneam cu drag. Sperăm să ne mai revedem”¹

Omagiu doamnei diriginte – un dascăl pentru viață

Experiență de profesor și diriginte, Ana Bejinaru avea, atunci când am întâlnit-o prima oară, în 1969, așa că a pus repede ochii pe noi și ne-a șlefuit cu iuțeala minții și dibăcia pedagogică pe care le-a exersat anterior. Ne-a învățat cu răbdare și dojenit cu finețe, cu dragoste ca mama, numai pentru a corija unele aspecte de comportament sau/și atitudine nepotrivită față de carte și conduita colegială, a puștanilor cu vipușcă ce se visau generali.

Da, eram cruzi la minte și fără caracter format la 15/16 ani, câți aveam, la intrarea, pentru prima oară, pe sub bolta arcuită a liceului, cu „valiza” percheziționată la punctul de control (PC). Ținea la noi, după cum și noi am înțeles, destul de repede, mesajul transmis, ori intuit, exemplul de urmat al dascălului desăvârșit din fruntea clasei. S-a străduit continuu ca noi, în laboratorul de chimie (o adevărată emblema a școlii) să facem „reacții” ca la carte. Eprubeta, lampa de spirt, observația experimentului, totul avea rigoare și metodă științifică. Dar tot acolo în *laborator* am învățat regulile bunelor maniere, ori alegerea cadoului potrivit la onomastica celor dragi. Acolo am deprins primii pași de dans. Acolo ne „duelam” în gesturi de bune maniere, elegante și cavalerești. Acolo se așterneau alese gânduri, strecurate în rânduri caligrafice, trimise celei dragi... Tot acolo, cu și de la doamna dirigintă am învățat să ne cunoaștem, să ne apropiem și să legăm prietenii sufletești, să știm să evaluăm pe bază de criterii oamenii și munca lor. Doamna dirigintă ne-a fost mereu izvor de lumină, că și din ochii dumneaei scăpărau idei, strălucea bucuria reușitei. Și pentru asta ne bucurăm de revedere.

Ne-am bucurat să o avem profesoară la chimie și dirigintă la clasă. Ca dirigintă, la **clasa 12 G, promoția '72**, prof. Ana Bejinaru, cred că s-a remarcat prin spiritul de echipă imprimat unor puștani - veniți de pe la marginea unei jumătăți de țară: Constanța, Galați, Brăila, Bacău, Focșani, Baia Mare, Satu Mare, Carei, Oradea, Arad, Timișoara, Târgu Mureș, Dej, total 33 – și mândria solidară, ca fiecare să fie responsabil și conștient că și el pune umărul la atingerea obiectivelor clasei ridicate, mereu, acolo sus pe Muntele Adolescenței, cum ne-a motivat dumneaei. Doamna noastră dirigintă Ana Bejinaru ne era ca o mamă, soră și prietenă!, căci împărtășea cu noi toate bucuriile colective și încerca să ne facă să gândim ca oameni maturi, pentru ziua de mâine. Aceasta, percep peste timp, că a fost calea pe care am urmat-o adunați și puși în rânduri, în băncile în care s-au legat prietenii adevărate, pe viață.

Ca profesor de chimie, Ana Bejinaru era adevăratul star al Liceului, fiind mândră de cei 29 olimpici, din toate promoțiile, pe care i-a îndrumat, între care și colegul nostru de clasă Ion Creangă – cu

Prof. Ana Bejinaru
 foto 1972 – în autocar – în drum spre Piatra Neamț

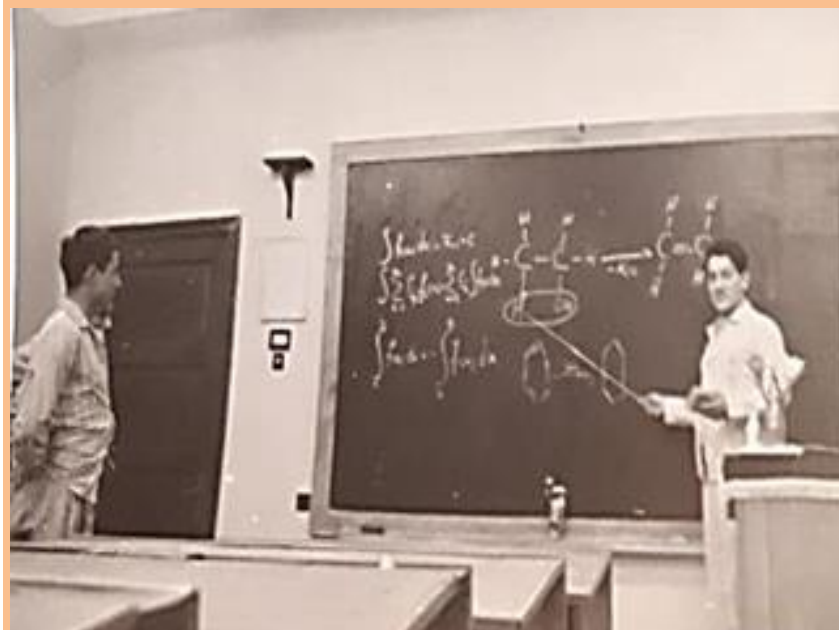
¹ Dedicatie olograf de pe cartea semnată de Dumitru Roman, *Muntele adolescenților*. (Zece ore de eternitate cu profesorii Ana și Mihai Bejinaru), Ed. Societatea Scriitorilor Militari, București, 2009.

performanța **mențiune specială** obținută la Olimpiada de chimie. Pentru noi, dumneaei era „motorul” care pornea și declanșa toate energiile clasei.

Îmi amintesc că, orele de dirigenție erau adevărate lecții de viață, pe care le așteptam cu emoție, iar cele atunci învățate și astăzi le urmez. Totul era bine ținut, pe înțeles, căci dacă înțelegi, spunea eminentul pedagog, restul e doar exercițiu de voință. Discuțiile particulare te făceau să pricepi ce, unde și de ce ai greșit, și mai cu seamă cum se îndrepta, repara orice greșală. Te prindea rușinea de te *pofta* a doua oară la o discuție „privată” în laborator! A muncit cu pasiune și dăruire, în admirabil ritm ostășesc, îndrumând elevii din 36 de promoții (1958-1994) din liceul Militar „Ștefan cel Mare”. Pentru acestea și multe alte calități mă declar norocos, cu deplină mulțumire și satisfacție, că am avut-o ca profesoară și dirigintă, și mă fălesc cu asta oricând cineva amintește de LM!

Împlinirea proiectelor domniei sale, însemna pentru băieții din clasă orice efort și asta pentru plăcerea și satisfacția de-a fi mereu în frunte: la carte, sport, sau orice întrecere. De aceea probabil, și alți colegi au procedat asemenea. După un lung travaliu și satisfacția aduce confort și bunăstare. E vie în memoria noastră întrecerea „Clasa de frunte”, adică cu cea mai mare medie generală săptămânală din Liceu, în care băteam record, după record, săptămânal. 11-12 G se afla mereu în frunte. Recompensa însemna excursii (drumeție), duminica cu autobuzul liceului, cu doamna dirigintă (cu soțul – prof. Mihai Bejinaru, director adjunct al Liceului și fiica, Brândușa) cu direcția Mănăstirea..., ori pe jos, spre Pietre Doamnei, sau Cabana Deia.

Costel Moșincat – Ionel Perjă- chimie în pijama -

Picnic la iarbă verde – o altă lecție despre drumeția în natură

Așa am ajuns să respirăm amintirile copilăriei în bojdeuca lui Ion Creangă, să ascultăm simfonia păsărelelor, asemenea lui Porumbescu, să admirăm pictura lui Grigorescu, și să nu uităm albastrul Voronețului, ori/și pe urmele lui Eminescu, la casa memorială din Ipotești, și, în 1971 la Mănăstirea Putna – unde se odihnește pe veci Ștefan cel Mare și Sfânt, tocmai, dar nu întâmplător, la *Centenarul marii întruniri cărțurărești de la Putna (1871)*. Atunci am văzut pentru prima dată Harta României Mari! după o draperie de catifea vișinie, trasă de starețul mănăstirii, iar lângă Clopotele de la poartă (tot atunci), în amintirea Luceafărului, profesorul de istorie, Anghel Popa ne-a recitat pentru întâia oară poezia *Doina: „De la Nistru pân’ la Tisa/ Tot românul plânsu-mi-s-a...”,//*, la finalul căreia, cei din 12 G, am intonat voinicește imnul nostru drag: *Ștefan, Ștefan domn cel mare*.

La Clopotele lui Ștefan cel Mare, de la Putna:

Vanca, Blideran, Croitoru, Bonto, Onișă, Moșincat, Gironțe, Mardale, Hînt, Nicoară, Micula

Ca OM, diriginta noastră era o doamnă. Elegantă, pedantă, decentă, calculată în gesturi și expresii elevate. Mereu ne surprindea, folosind comparații, metafore și neologisme, care trebuiau cercetate cu dicționarul în mână. Metoda de a ne provoca gândirea a fost una remarcabilă! Pilda domniei sale, cernută cu finețe, ca valoare potențială și strecurată cu măsură se cerea urmată, „copiată” și aplicată cu inteligență și discreție. O valoare odată confirmată trebuia să fie mereu confirmată. Ca în „chimie” și în viață, amestecul elementelor trebuia controlat, dirijat și urmărite consecințele reacțiilor. Așa proceda mereu cu noi prof. Ana Bejinaru. Ridica continuu obiectivele de atins. Ne vedeam urcând continuu spre Pietre Doamnei, de neatins unele versante. Și câte nu ne-a povestit de spre lume și viață. Dar, mai cu seamă foarte multe ne-a demonstrat. Era ascultată și respectată pentru decența și eleganța firească de a se impune, era urmărită cu atenție de toată clasa pentru mereu înnoita știința și metodă pedagogică pe care o stăpânea și o aplica cu maximă devotațiune. Așa o văd acum pe cea care ne inspira, ne poruncește cu exigența zâmbetului și a sufletului de OM deschis, binevoitor, generos. Urmărea să scoată la lumină adevărul, în ținută de gală, cum îi plăcea să ne deschidă fereastra minții spre căutare și în viață. Dreptul de a ști și datoria de a afla și trăi în lumină și adevăr, în puritate morală și înălțare spirituală au fost coordonate ale unei munci pilduitoare pe care doamna dirigintă ni le-a trasat.

Doamna noastră dirigintă a participat și la Competiția „Liga Profesorilor Excepționali”, organizată de Fundația Dan Voiculescu, unde a fost nominalizată între cei 10 finaliști în 2015. „Ana Bejinaru, de la

Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, din Câmpulung Moldovenesc, profesoară de chimie, și-a dorit ca elevii ei să aibă un laborator modern și, împreună cu copiii, a confecționat panouri, planșe, aparate și dispozitive cu ajutorul cărora aceștia să învețe mai ușor și să îndrăgească chimia” – se arăta în medalionul de prezentare.

Iar noi, beneficiarii acestei strădanii, depunem mărturie și după 50 de ani, pentru **Excelența** doamnei noastre dirigintă. Acolo ne-am modelat caracterele. Ne-am format ca oameni pentru viață având asemenea dascăli de excepție, care ne-au direcționat pasiunile latente spre cariera militară aleasă.

Cu un solid bagaj de cultură generală, de pe Muntele Adolescenței, „biruit” în bacalaureatul promoției 1972, valul destinului ne-a purtat pe tărâmul dur (de vis al adolescenței) al carierei militare, astfel că unii, au ajuns pe la margine de hotar: *grănicerii*: Remulus Balaj, Ioan Cios și Pește Ionel; alții la mari înălțimii – *piloții*: Gironțe Alexandru, Costache Ispir, Dumitru Perjă, Iulian Pistică; ajutați de la sol de *navigatorii de zbor*: Mircea Popa, Pavel Onișa, Vasile Sava, Cornel Vlăgea; alții în ritmul simfoniei motoarelor - *tanchiștii*:

Cios, Onișa, Blideran, Pește, Nicoară, rd.2: Moșincat, Hendre, Vlăgea
– la Mărășești 1971 -

Gheorghe Bonto, Ioan Hendre, Constantin Moșincat, Petre Nicoară (automobilist); ori mânăuitori ai traiectoriilor – *artilieriști*: Mircea Capcelea, Nicolae Hînt, Mircea Paic; sau pasiunea pentru lucrări de inginerie, artă și *genistice*: Mircea Blideran; al legăturilor asigurate de - *transmisioniștii*: Gabriel Pătrășcanu, Zamfir Vanca; pentru ca să ajungă la ora „H”, pe limitata dinainte, *infanteriștii*: Nicolae Chitoroagă, Aurel Costin, Anton Drăgan, Ioan Mardale, Traian Mircea, Liviu Micula, Octavian Ungureanu, Vasile Vancea; ori să privească din depărtare spre *țarm valurile*, peste care a trecut, cu ale sale corăbii, tânărul „*lup de mare*”: Ștefan Taran! Toți colegii și-au continuat studiile la Academia Militară, sau facultăți civile, având importante funcții de comandă și/ori integrați în societate.

Ne-am strâns în rândurile de la LM și apoi ne-am risipit pe același cuprins de ȚARĂ, acoperind toate categoriile de forțe armate –terestre, aeriene și marină - căreia i-am depus în 1972²: **Jurământul militar** cu următorul cuprins:

„Pentru îndeplinirea datoriei sacre de apărare a patriei înscrisă în Constituție, eu....., cetățean al R.S.R., intrând în rândurile forțelor armate, jur credință nestrămutată poporului român și patriei mele socialiste.

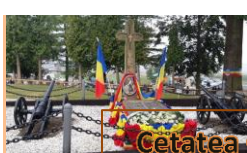
Jur să respect legile țării, să execut întocmai ordinele comandantului suprem, cerințele regulamentelor militare și ordinele comandanților și șefilor mei, atât în timp de pace cât și în timp de război.

Jur să nu-mi precupețesc sângele și viața pentru a apăra pământul strămoșesc, independența și suveranitatea patriei, cauza socialismului.

Dacă voi călca jurământul meu, să suport pedeapsa aspră a legilor R.S.R.”.

Am recurs la acest jurământ pentru a pune în temă pe toți cei care astăzi s-au sucit și vorbesc prostii și se poartă fără de respect, pentru a dezonora nobila misiune ce am împlinit-o o viață, din fragedă tinerețe. Acum când o 1/3 dintre noi sau dus, iar ceilalți supraviețuim ar trebui să fim solidari și neiertători față de oricine ar încerca să ne știrbească demnitatea și onoarea!

² Legea 14/1972, privind apărarea națională. **ART. 35, militarii depun jurământul militar de credință poporului și patriei.**

Rămâne ca viața să valideze ce am făcut, iar cei care mai au îndoieli să le risipească constatând că tot ce am învățat atunci și acolo, la LM, știm și astăzi! Pentru toate eforturile educative și renunțările diverse în favoarea noastră, pentru timp irosit datorită rătăcirilor noastre adolescente, se cuvin alese și recunoscătoare mulțumiri doamnei diriginte. Și mai avem datoria de a restitui o părticică din amintirile clasei, transpuse în rânduri și gânduri sincere. Spre Muncă și Virtute am fost sfătuiți și călăuziți, și spre asta ne-am străduit. Cât ne-am propus, cât am reușit, cât am fost lăsați? Bilanțul l-am încheiat. Important mi se pare faptul că am învățat strașnic să așezăm omenia înainte de toate. Pentru că din *laboratorul de chimie*, cu substanțe și reacții experimentale, am ajuns în laboratorul vieții unde elementele ne-au fost oamenii pe care i-am instruit și pregătit într-un singur scop: VICTORIA! Și fiind vorba de oameni n-am avut voie să experimentăm ci să aplicăm și să dăm ce a fost mai bun în noi. Notele din Liceu n-au mai ținut loc de nimic. Doar învățătura ne-a împins spre performanța ținută, ca de la Muntele Adolenței, la Marele Olimp. Drum vegheat, rânduit și ocrotit de Bunul Dumnezeu.

La istorica noastră întâlnire, după o jumătate de secol, raportăm distinsei noastre dirigintă profesor Ana Bejinaru, și corpului profesoral și de comandă al Liceului că, cei din **12 G, promoția '72**, am trecut toate examenele vieții, pe diferite funcții în ierarhia militară, precum și prin furtuna vieții, că ne-am împlinit datoria de conștiință și față de ȚARĂ, având asemenea dascăli de valoare! Tuturor al nostru ONOR!

Am înțeles de la dascăli și educatorii noștri un lucru esențial: **învățătura, cea mai prețioasă zestre a omului, nu o putem lăsa moștenire**, pentru simplul motiv că ea **se dobândește!** Iată de ce ne-am străduit să o dăruim ca un „ajutor împrumutat” conform logoului „Cartea Mea, e și aTa!”

La mulți ani,

distinsa noastră dirigintă prof. Ana Bejinaru!

12 G: I. Mardale, C. Moșincat, M. Paic – la întâlnirea de 45 de ani

